

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Andrzejewski

Sędziowie: SSO Małgorzata Susmaga

SSO Anna Judejko (spr.)

Protokolant: st. prot. sąd Joanna Kurkowiak

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2017 r.

sprawy **D. B.**

oskarżonej o popełnienie przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. i inne,

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie,

z dnia 15 lutego 2017 r., wydanego w sprawie sygn. akt: II K 576/16

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżyciela prywatnego T. D. na rzecz oskarżonej kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym, a nadto obciąża go kosztami postępowania odwoławczego w zakresie poniesionym.

Anna Judejko Jerzy Andrzejewski Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Wyrokiem wydanym w dniu 15 lutego 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 576/16 Sąd Rejonowy w Lesznie uniewinnił **D. B.** od zarzucanego jej czynu z art. 217 § 1 k.k. i umorzył postępowanie dotyczące występku z art. 216 § 1 k.k.

Wyrok powyższy w całości apelacją zaskarżył **pełnomocnik oskarżyciela prywatnego** zarzucając wskazanemu wyżej orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, wskutek chybionej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, skutkującej niezasadnym uznaniem, iż postępowanie oskarżonej D. B. nie stanowiło naruszenia nietykalności cielesnej oskarżyciela prywatnego T. D.,
2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k., wskutek bezzasadnego przyjęcia, iż postępowanie oskarżonej, w zakresie obu zarzucanych jej czynów, było usprawiedliwione wyzywającym zachowaniem się pokrzywdzonego,
3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, poprzez ocenę postępowania oskarżonej D. B., w zakresie zarzutu popełnienia występku z art. 216§ 1 kk, w kategoriach znikomej szkodliwości społecznej,

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Nadto skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w Lesznie sygn. akt III Nsm 165/15 i III Nsm 176/16.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego okazała się niezasadna a podniesione w niej zarzuty – chybione. Stwierdzić bowiem należy, iż Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie skrupulatnie przewód sądowy zaś zebrany materiał dowodowy poddał wnikliwej analizie, w rezultacie czego prawidłowo ustalił stan faktyczny, z którego wywiódł trafne wnioski natury prawnej. Wbrew zarzutom apelacji ustalenia Sądu Rejonowego zarówno w zakresie uniewinnienia oskarżonej jak i umorzenia postępowania co do czynu z art. 216 § 1 k.k. są prawidłowe i uwzględniają całokształt okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy głównej. Jednocześnie Sąd I instancji z zachowaniem wymagań określonych w art. 424 k.p.k. w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał jakie fakty uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył okoliczności, jakie doprowadziły zarówno do uniewinnienia jak i umorzenia postępowania.

Należy w tym miejscu zauważyć, że ocena każdego przeprowadzonego w toku postępowania dowodu pozostawiona jest sądowi orzekającemu, który obowiązany jest dokonać jej z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również z uwzględnieniem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego i takiej też oceny dowodów dokonał Sąd I instancji w omawianej sprawie. Sąd I instancji w sposób przekonywujący wskazał zatem dlaczego nie dał wiary zeznaniom T. D. we wskazanej części (tj. w tej, w której ww. relacjonował, iż został uderzony w lewy policzek przez oskarżoną) a w pozostałym zakresie uznał jego zeznania za odpowiadające prawdzie i tego rodzaju ocenę dowodu należało uznać za pozostającą pod ochroną art. 7 k.p.k. Apelujący na poparcie swego stanowiska o dokonaniu przez Sąd Rejonowy niewłaściwej oceny zeznań oskarżyciela prywatnego nie przytoczył tego rodzaju okoliczności, które mogłyby tę ocenę podważyć. Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego kwestionując prawidłowość dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych usiłował bowiem wykazać, że oskarżona naruszyła nietykalność cielesną poprzez uderzenie pokrzywdzonego (już nie w policzek jak to wykazywano w trakcie postępowania przed Sądem I instancji) lecz w ramię, czego dowodem miały być załączone do akt sprawy nagrania. Sąd Okręgowy nie podważa przedstawionego przez skarżącego stanowiska tj. tego, że doszło do kontaktu cielesnego wspomnianych osób, jednak dokonując oceny zaistniałej sytuacji nie można pominąć co doprowadziło do wspomnianego kontaktu. Jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji oskarżona zmierzała do zasłonięcia obiektywu telefonu, którym pokrzywdzony nagrywał całą sytuację. Oskarżyciel prywatny widząc, że D. B. - która kilkakrotnie zwracała się do niego aby przestał nagrywać - sięga ręką w kierunku telefonu, co jest wyraźnie widoczne na nagraniu, odepchnął swoją ręką jej wyciągniętą rękę, jakby podbijając ją w górę, by uniemożliwić jej realizację zamierzonego celu. Należy zatem uznać, że kontakt fizyczny, do którego w związku z tym doszło między oskarżoną, a oskarżycielem prywatnym był wynikiem wskazanej reakcji oskarżonego, a nie rezultatem zamierzonego działania oskarżonej. Nie sposób zatem uznać aby zachowanie oskarżonej polegające na wyciągnięciu ręki w kierunku telefonu utrzymanego przez oskarżonego w celu jego zasłonięcia wskazywało, że co najmniej zamiarem ewentualnym obejmowała ona naruszenie w ten sposób nietykalności cielesnej oskarżonego i się z tym godziła. Zasadnie we wskazanych okolicznościach można stwierdzić nawet, że do kontaktu fizycznego między ręką oskarżonej, a ręką oskarżyciela prywatnego doszło wbrew woli oskarżonej.

Skarżący dokonując odmiennej oceny materiału dowodowego nie przytacza żadnej argumentacji na poparcie swojej tezy, że oskarżona uderzyła pokrzywdzonego. Należy wskazać, że oparcie ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednoczesne nieuznanie dowodów przeciwnych nie stanowi uchybienia, które by mogło powodować uchylenie zaskarżonego wyroku w sytuacji, gdy Sąd Rejonowy zgodnie z nakazem wynikającym z treści art. 424 k.p.k. wykazał jakimi względami kierował się dokonując takiej a nie innej oceny dowodów, a nadto gdy ocena ta nie jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Konfrontacja poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń z dowodami sprawy przekonuje o zgodności tychże ustaleń oraz trafności

wyciągniętych wniosków i wskazuje w istocie na rozważenie przez Sąd I instancji wszystkich zasadniczych okoliczności mających znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Nie powielając zatem rozważań Sądu I instancji, które Sąd odwoławczy przyjmuje za własne, podkreślić należy, że z przedstawionego przez oskarżyciela prywatnego materiału dowodowego, a w szczególności obu nagrań nie można przypisać oskarżonej sprawstwa przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. Nie można również zgodzić się z twierdzeniami skarżącego jakoby Sąd Rejonowy dokonując oceny materiału dowodowego doszedł do przekonania, że działanie oskarżonej co do pierwszego z zarzucanych czynów było usprawiedliwione z uwagi na wyzywające zachowanie oskarżonego. Należy podkreślić że Sąd I instancji uniewinniając oskarżoną od pierwszego zarzutu uznał na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, że nie ma żadnego dowodu (poza gołosłownymi twierdzeniami oskarżyciela prywatnego) mogącego potwierdzić dokonanie przez oskarżoną przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. Z tych też względów zacytowane twierdzenie skarżącego należało traktować jako czystą polemikę z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu I instancji co do uznania, że oskarżona wyczerpała swym zachowaniem znamiona występku z art. 216 § 1 k.k., lecz z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu należało umorzyć postępowanie. Skarżący we wniesionej apelacji sam podkreśla że zachowanie pokrzywdzonego wobec oskarżonej (nagrywanie telefonem komórkowym) było wynikiem wcześniejszych konfliktów związanych z utrudnianiem mu widzeń z jego córką. Sam skarżący zauważa również fakt, że pokrzywdzony nie reagując na zwracaną uwagę przez oskarżoną nie zachowywał się do końca w sposób właściwy. Trzeba nadto zaznaczyć, że oskarżona wraz z towarzyszącymi jej osobami siedziały już w samochodzie i zamierzały odjechać zabierając dziecko zgodnie z ustaleniami Sądu co do sposobu realizacji kontaktów. T. D. jednak uporczywie, wbrew woli oskarżonej, cały czas filmował, co w ostateczności doprowadziło do eskalacji konfliktu. Oczywiście nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że wypowiedziane przez oskarżoną w kierunku oskarżyciela prywatnego słowa „dupek” i „psychopata” mają charakter znieważający. Zostały one jednak wypowiedziane przez oskarżoną w zdenerwowaniu spowodowanym filmowaniem przez oskarżyciela prywatnego, którego oskarżona sobie nie życzyła. Należy przy tym zauważyć, że T. D. nie pozostał oskarżonej dłużony i zwrócił się do niej tymi samymi słowami. To przy tym oskarżyciel prywatny, który powołuje się na utrudnianie mu kontaktów z dzieckiem (przy czym oskarżona nie jest matką jego dziecka) swoim uporczywym zachowaniem eskalował konflikt i utrudniał powrót dziecka z matką do domu.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności zdarzenia, Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I Instancji który uznał, że znieważenie przez oskarżoną było jej emocjonalną reakcją na wcześniejsze zachowanie oskarżyciela prywatnego – niezaprzestanie nagrywania jej osoby oraz jej samochodu – i słusznie uznał, że opisywane zachowanie – w kontekście zaistniałego zdarzenia – cechuje znikomą społeczną szkodliwość, co uzasadniało umorzenie postępowania wobec oskarżonej.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie, a nie znajdując innych podstaw odwoławczych, które winien wziąć pod uwagę z urzędu, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W punkcie 2 orzeczenia Sąd na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. orzekł o kosztach procesu obciążając nimi oskarżyciela prywatnego jednocześnie zasądzając na rzecz oskarżonej na podstawie § 11 ust. 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r., poz1800) kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym.

SSO Małgorzata Susmaga SSO Jerzy Andrzejewski SSO Anna Judejko